

Arrest

nr. 305 014 van 18 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 augustus 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 augustus 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 21 januari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 17 november 2022, 5 januari 2023 en 15 februari 2023.

1.3. Op 23 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 november 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pasjtoen van origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Zerani, district Surkhrod, provincie Nangarhar (Afghanistan). U werd geboren in Pakistan, maar toen u nog jong was, keerde uw familie terug naar Afghanistan. U hangt het soennitisch geloof aan. U ging gedurende negen jaar naar school in uw dorp en kunt een beetje schrijven en lezen in Dari. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U verliet uw land toen u 16 jaar was.

Na het overlijden van uw grootvader een aantal jaar geleden ontstond er een erfenisruzie tussen uw vader en een van zijn broers, uw paternale oom M. (...), die banden heeft met de taliban, over de gemeenschappelijke eigendommen en gronden die verdeeld moesten worden. Uw vader riep de malik en dorpsouderen om hulp om in dit conflict te bemiddelen, maar uw paternale oom M. (...) weigerde om bij de bemiddeling gemaakte afspraken te aanvaarden. Ongeveer vier of vierenhalf maanden voor uw vertrek ging uw vader naar zijn zus in een naburig dorp om opnieuw over de gronden te spreken. Hij overnachtte bij haar en werd de volgende dag onderweg naar huis door twee mannen op motorfietsen, gestuurd door M. (...), doodgeschoten. Uw vader werd dezelfde dag nog begraven. De volgende dag werden M. (...) en twee andere talibs door de politie gearresteerd vanwege verdenking van de moord op uw vader. Uw moeder verhuisde met u en de andere kinderen naar haar broer H. (...) in Qasaba bij Jalalabad, Nangarhar. Na een viertal maanden gevangenis kwam uw paternale oom M. (...) dankzij omkoping alweer vrij en begon hij opnieuw uw familie te bedreigen. Zo belde hij naar H. (...), bij wie jullie toen woonden, en vroeg hem naar de verblijfplaats van u en uw familie. Uw maternale oom antwoordde dit niet te weten om u en uw moeder te beschermen en ried u uiteindelijk aan om het land te verlaten. U verliet Afghanistan en kwam na een reis van ongeveer drieënhalve of vier maanden op 13/08/2021 in België aan en diende hier uw verzoek om internationale bescherming in. Uw vingerafdrukken werden op 21/07/2021 in Oostenrijk geregistreerd. Ook na uw vertrek belde M. (...) nog naar uw maternale oom H. (...) om naar u te vragen.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door uw paternale oom M. (...) en de taliban vanwege het eigendomsconflict.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u foto's van de volgende documenten neer: uw taskara, d.d. 21/02/1391 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 10/05/2012 in de Gregoriaanse kalender), waarop staat dat u volgens uw uiterlijk op dat moment 7 jaar was; het UNCHR vrijwillig terugkeerformulier, d.d. 23/10/2007, uitgegeven in Pakistan, volgen hetwelk u toen 8 jaar was; de eigendomsakte van de gronden van uw familie op naam van uw grootvader, d.d. 10/05/1363 (01/08/1984). Na het onderhoud van 17/11/2022 stuurde uw advocaat nog een mail met een aantal correcties, meer bepaald dat uw vader niet door uw paternale oom werd gedood en niet door drie, maar door twee personen werd gedood, en dat de gronden waarop twee gebouwen staan niet de gronden zijn waarover een conflict bestaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt.

Er dient vooreerst op gewezen te worden dat u getracht hebt om de Belgische asielinstanties met betrekking tot uw leeftijd te misleiden. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België 16 jaar oud te zijn en dus in 2005 te zijn geboren (MENA fiche d.d. 13/08/2021). Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 31/08/2021 wees echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u 21,5 jaar was met een standaarddeviatie van twee jaar, waarna uw geboortjaar naar 2002 werd bijgesteld. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u uw geboortedatum en geboortjaar niet te weten, maar herhaalde u dat u 16 was toen u uw land verliet, omdat u op uw zevende naar school begon te gaan en tot de negende klas ging. U baseerde zich ook op wat op uw taskara staat (CGVS I p. 4, 15). De foto van uw taskara kan echter uw voorgehouden minderjarigheid niet op afdoende objectieve wijze staven. Een dergelijk niet-authentiek document heeft sowieso een zeer beperkte bewijswaarde daar dit gemakkelijk gemanipuleerd kan worden. Bovendien ondersteunt dit document verklaringen die geenszins overeenstemmen met het resultaat van de leeftijdtest, in tegenstelling tot het oudere UNHCR terugkeerdocument van 2007. Hierop staat vermeld dat u toen 8 jaar oud was, wat zou betekenen dat u in 1999 geboren zou zijn en ongeveer 22 was bij aankomst in België. Deze leeftijd sluit dan weer wel aan bij het resultaat van de medische test. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen op minderjarige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten en België binnengekomen te zijn. Hieruit vloeit voort dat u evenmin een duidelijk licht laat schijnen op uw werkelijke scholingsgraad – u beweert immers maar tot de negende klas naar school te zijn gegaan

omdat u toen moest vluchten, wat niet strookt met voorgaande bevindingen inzake uw werkelijke leeftijd – en uw werkelijk profiel.

Voorts kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde vluchtaanleiding en reden voor uw actuele vrees.

U bent er niet in geslaagd om de erfenisperikelen tussen uw vader en uw paternale oom aannemelijk te maken. Uw kennis over het grondconflict waarin uw vader verwickeld was, is zodanig beperkt en algemeen van aard dat er ernstige twijfels zijn bij de geloofwaardigheid ervan. Zo wist u niet over hoeveel grond het conflict eigenlijk gaat, noch hoeveel grond uw vader kreeg, noch sinds wanneer het conflict al gaande is: het zou al lang aanslepen, sinds 2018, 2019 of 2020, in elk geval sinds het overlijden van uw grootvader, maar exact wist u het niet (CGVS I p. 18; CGVS III p. 7-8, 19). U kon zich ook niet herinneren of er een rechtbank in dit conflict werd ingeschakeld (CGVS III p. 8). Uw uitleg dat u toen nog zeer jong was en de gesprekken van uw vader niet mocht bijwonen en dat uw moeder en uw maternale oom niet veel met u daarover praatten (CGVS I p. 19; CGVS III p. 7), vergoelijkt geenszins uw gebrekkige kennis over dit conflict. U had immers na uw vertrek ruimschoots de tijd en mogelijkheid om zich hierover te informeren, wat redelijkerwijze verwacht kan worden aangezien dit conflict de kern van uw asielrelaas vormt en de aanleiding was voor uw vlucht uit Afghanistan. Dat u ook tussen uw meerdere persoonlijke onderhouden op het CGVS de kans niet greep en geen moeite deed om contact met uw familieleden in Afghanistan op te nemen om meer vragen over de oorsprong en de ontwikkeling van dit conflict te stellen ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Aangaande de door u beweerde bemiddeling door de malik en de dorpsouderen in het conflict kon u geen enkel (begin van) bewijs aanreiken. Deze documenten zouden in uw ouderlijk huis liggen en daar kan uw familie niet heen, omdat M. (...) en de taliban anders te weten zullen komen dat uw familie bij uw oom H. (...) verblijft (CGVS III p. 8-9). Deze rechtvaardiging gaat evenwel niet op: M. (...) zou H. (...) wel telefonisch hebben kunnen contacteren, getuige daarvan de dreig telefoons, waardoor het toch ook niet heel moeilijk moet zijn voor hem om via connecties sowieso H.s (...) woonplaats, en dus de verblijfplaats van uw familie, te achterhalen. Bovendien kan uw familie evengoed een buitenstaander sturen om noodzakelijke spullen te halen. Bovendien ziet het CGVS niet in dat u wel een kopie van een oude eigendomsakte en van een oud UNHCR formulier kan neerleggen, maar dan niet een recenter bewijsstuk. Er kan verwacht worden dat uw familie, indien ze die overige stukken wel bij heeft, ook andere stukken bij heeft of kan verkrijgen.

Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over de banden van uw paternale oom M. (...) met de taliban. Zo repte u hierover aanvankelijk bij uw aankomst in België met geen woord (MENA fiche d.d. 13/08/2021, p. 4) en dit ofschoon u later aangaf dit reeds in Afghanistan geweten te hebben (CGVS I p. 20, III p. 9). Vijf maanden later, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ, kwam u voor het eerst hiermee op de proppen (vragenlijst CGVS, d.d. 19/01/2022, vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS spreidde u een opmerkelijk beperkte en vage kennis tentoon over de activiteiten en werkzaamheden van uw paternale oom bij de taliban en beweerde u niet veel hierover te weten omdat u nog zeer jong was. U zou slechts van uw moeder en vader hebben vernomen dat uw oom linken met de taliban en een bepaalde overheidsmedewerker H. (...) Z. (...) zou hebben en dat hij op een dag voor grote problemen zou zorgen (CGVS I p. 20). Tijdens uw derde onderhoud op het CGVS kon u nog steeds geen concrete informatie geven over de connecties van uw oom met de taliban. U wist niet hoelang dit al het geval zou zijn en wist zelfs niet of uw oom überhaupt een sympathisant of voorstander van ideeën van de taliban is (CGVS III p. 9-10). Nochtans beweerde u tot 2020 samen met uw ouders nabij uw paternale oom te hebben gewoond vooraleer er erfenisperikelen begonnen en hij zijn eigen huis verderop in hetzelfde dorp bouwde (CGVS III p. 10, 12). Dat uw maternale oom niet veel met u hierover praat en dat uw eigen moeder ziek is en u haar daarom niets vraagt (CGVS III p. 9), volstaat geenszins als rechtvaardiging voor uw compleet gebrek aan kennis over en desinteresse in de activiteiten van uw paternale oom gelet op de actuele openlijke activiteiten van de taliban in Afghanistan en de nabije aanwezigheid van uw oom in uw eigen dorp, waardoor redelijkerwijze aangenomen kan worden dat, zelfs indien uw familie er niet meer woont, informatie over uw paternale oom en zijn activiteiten bij de taliban gewoon zichtbaar is of verkrijgbaar is via andere dorpsbewoners. Bovendien is het absoluut onlogisch waarom uw moeder of uw maternale oom de nodige informatie voor u zouden verzwijgen wetende dat u in een asielprocedure zit en zoveel mogelijk informatie over uw vluchtmotieven en uw vervolger(s) moet aanreiken, in casu over uw paternale oom en zijn dubieuze connecties.

Gezien dit alles kan evenmin aangenomen worden dat uw vader door de taliban werd vermoord op aanwijzing van zijn broer. Dat de verklaringen over de dood van uw vader elke waarachtigheid missen wordt bijkomend kracht bijgezet door de volgende bevindingen. Bij uw aankomst in België en het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat vanwege de erfenisruzie uw vader voor uw vertrek ontvoerd werd en drie dagen later dood terug werd gevonden. Uw vader overleed een maand voor uw vertrek (MENA fiche d.d. 13/08/2021, p. 2, 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkende u dit zo te hebben gezegd en poneerde u een heel andere versie, meer bepaald dat uw vader op een woensdag naar zijn zus ging, bij haar overnachtte en de daaropvolgende dag op zijn weg terug naar huis door twee talibs op motorfietsen werd neergeschoten. Hij werd nog op dezelfde dag begraven. U verliet Afghanistan 3,5 à 4 à 4,5 maanden na het overlijden van uw vader (CGVS I p. 5, 7, 17; CGVS III p. 5, 12-14, 20). Een louter ontkennen van een versie biedt geen enkele verschoning voor een dergelijk verschil in uw opeenvolgende verklaringen. Bovendien kon u zich de datum van zijn moord niet herinneren, noch kon u zeker zeggen wie het lichaam van uw vader die dag heeft gevonden, noch waar uzelf na school tijdens zijn begrafenis was (CGVS III p. 13-14).

Uw opmerking dat u zich die namiddag niet goed kunt herinneren omdat uw hoofd niet goed werkt, kan, gelet op de ernst van een incident zoals de dood van uw eigen vader, niet als een valabele uitleg beschouwd worden (CGVS III p. 14). Bovendien staft u op geen enkele (medische) manier dat 'uw hoofd niet goed zou werken'. Ook sprak u zich tegen betreffende de omstandigheden van zijn overlijden. Zo stelde u eerst niet te weten of uw vader meteen ter plaatse overleed of niet omdat u toen op school was (CGVS III p. 13). Even later verklaarde u opeens dat uw vader in de ambulance onderweg naar het ziekenhuis overleed (CGVS III p. 18). Tevens legt u ook geen enkel (begin van) bewijs van zijn dood neer, al is het maar een overlijdensattest, een foto van zijn begrafenis of zijn graf. Nochtans vermeldde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud twee videofragmenten met betrekking tot zijn overlijden en begrafenis (CGVS I p. 16, 21). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u deze videofragmenten aan uw advocaat te hebben getoond, waarna uw gsm kapot ging en u de videofragmenten voorgoed kwijt raakte. Uw advocaat zou geen kopieën van de videofragmenten hebben gemaakt. U liet evenwel na om bij uw oom nogmaals de fragmenten op te vragen (CGVS III p. 14-15). Dat u dit niet spontaan deed, is veelzeggend.

Voortvloeiend uit het voorafgaande missen ook uw verklaringen over de arrestatie van uw paternale oom en diens vrijlating na een maand of vier de nodige waarachtigheid. Dit noopt des te meer daar u hierover met geen woord repte vóór uw eerste onderhoud bij het CGVS. Bijgevolg zijn ook de telefonische bedreigingen van M. (...) na diens vrijlating uit de gevangenis niet geloofwaardig. Dit blijkt des te meer daar u niet kon zeggen wanneer uw paternale oom uw maternale oom de laatste keer opbelde, i.e. na die keer kort na de machtsvername, en bedreigde. Uw maternale oom vertelt u immers niet alles (CGVS III p. 6-7). Deze uitleg is niet afdoende: u staat immers nog steeds in contact met uw familie en had u dus zelf kunnen informeren, wat u evenwel naliet te doen (CGVS I p. 11-12, III p. 6-7). Een dergelijk gebrek aan interesse in verband met elementen die de kern van uw vrees raken is opmerkelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over zulke elementen. Dat u nagelaten heeft zoiets te doen, ofschoon u al geruime tijd in de mogelijkheid verkeert dit te doen, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Tot slot vermeldde u bij de DVZ dat uw paternale oom u altijd waarschuwingen gaf en zei dat zijn plan was om u te vermoorden (vragenlijst CGVS vraag 3.5). Op het CGVS beweerde u dan weer niet te weten of hij ooit gezegd heeft dat hij van plan was u te vermoorden (CGVS III p. 18). Bij confrontatie repliceerde u louter niet meer te weten wat u voorheen had gezegd (CGVS III p. 20).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De foto van uw taskara kwam reeds ter sprake. De foto van het UNHCR terugkeerformulier kan slechts bewijzen dat uw familie in 2007 uit Pakistan naar Afghanistan terugkeerde, wat op zich niet wordt betwist. De eigendomsakte toont de bezittingen van uw grootvader aan, maar niet dat er vele jaren later hierom een conflict tussen zijn zonen zou zijn ontstaan. De opmerkingen die u overmaakte, betreffen elementen die de essentie van deze beslissing niet raken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Zo verwijst u uitsluitend naar uw vrees voor uw paternale oom en de taliban ten gevolge van het grondconflict tussen jullie families (CGVS III p. 5, 20), een relaas dat echter elke geloofwaardigheid ontbeert (cf. supra).

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij

terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd. Hij voegt hieraan toe dat hij niet de bedoeling had om de Belgische asielinstanties te misleiden. Volgens verzoeker is het algemeen bekend dat in de Afghaanse cultuur het bijhouden van leeftijden niet minutieus wordt gedaan en hij zich enkel kon baseren op zijn *taskara*.

Hij onderbouwt het middel verder door te stellen dat de erfeniskwestie tot de dood van zijn vader heeft geleid, de bemiddeling tussen zijn vader en oom geen tevredenheid heeft gebracht onder de partijen en dit de aanleiding is van zijn vluchtrelaas. Aangaande de onenigheid tussen zijn familieleden stelt verzoeker dat hij zich de details niet kan herinneren omdat hij nog relatief jong was. Verzoeker betoogt voorts dat door de omstandigheden waarin zijn familie zich bevindt, het niet redelijk te stellen is om bewijsstukken te eisen.

In het verzoekschrift gaat verzoeker voorts in op het feit dat hij ervan overtuigd is dat hij tijdens zijn MENA-interview (document Mineur Etranger Non Accompagné (vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan) (hierna: fiche NBMV)) wel heeft vermeld dat zijn paternale oom bij de taliban zat. Hij stelt dat hij dit ook heeft herhaald tijdens het verhoor bij de DVZ en het CGVS. Volgens verzoeker werd er wellicht tijdens het eerste interview een fout begaan bij de vertaling en heeft verzoeker er geen aandacht aan geschonken. Volgens verzoeker kon zijn vader geen informatie geven over de activiteiten van zijn oom bij de taliban omdat zijn vader niet bij de taliban zat. Daarnaast zou verzoekers moeder evenmin over de activiteiten van M. praten omdat hij de moordenaar is van haar echtgenoot.

Aangaande het overlijden van zijn vader stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij tijdens de interviews het gevoel had dat hij een antwoord moest geven terwijl hij niet zeker was van het antwoord. Dat hij verschillende verklaringen heeft gegeven hierover is volgens verzoeker daarvan een bewijs. Volgens verzoeker is dit verder ook begrijpelijk omdat hij drie verschillende verhoren had op het CGVS.

Voorts meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat het begrijpelijk is dat hij niet weet wanneer zijn oom voor de laatste keer werd gebeld omdat het een telefoongesprek was tussen zijn twee ooms en zijn familieleden hem geen informatie willen geven over de bedreigingen omdat ze hem niet wil verontrusten.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij geen recht zou hebben op subsidiaire bescherming omdat er geen risico meer is op schade door willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban. Verzoeker meent echter dat er door de interne conflicten van de taliban er een grote onrust heerst in Afghanistan. Hij verwijst in dit verband naar een artikel van HLN *"Minstens 27.000 ontheemden na nieuwe gevechten in Afghanistan tussen taliban en afvallige commandant"* van 7 juli 2022; Pajhwok Afghan News *"2 arrested with sticky bombs in Kapisa"* van 20 juli 2022; NRC *"Zeker 21 doden, 33 gewonden bij bomaanslag op moskee in Kabul"* van 17 augustus 2022; EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023; Khamaa Press *"Suicide attack in Nangarhar kills ons, injures another"* van 16 november 2023 en Pajhwok Afghan News *"Child, woman among 4 wounded in Nangarhar incidents"* van 12 december 2023.

Verzoeker stelt voorts in zijn verzoekschrift dat het EHRM in haar rechtspraak heeft bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel. Hij verwijst in dit verband naar het arrest EHRM van 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07 Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk.

Vervolgens valt in het verzoekschrift te lezen dat verschillende bronnen berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan te regeren. Verzoeker onderbouwt het tweede middel verder door te verwijzen naar G. Verluyten en H. El Hajji *"Rudi Vranckx: 11 miljoen Afghaanse kinderen en dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"* van 9 november 2021; UNHCR *"Vijf dingen die je moet weten over Afghanistan"* van 15 augustus 2022; Nations Unies *"Afghanistan: l'ONU plaide pour le maintien de l'aide humanitaire"* van 26 januari 2023; EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023; VRT NEWS *"Economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties"* van 18 april 2023; de Volkskrant *"Allah alleen weet wat er van ons moet worden. Humanitaire catastrofe Afghanistan van eigen makelij"* van 2 juni 2023 en VRT NEWS *"Twee jaar na machtsovername taliban zinkt Afghanistan weg in een allesverslindend moeras"* van 15 augustus 2023.

Volgens verzoeker kan op basis van bovenstaande rapportering worden geconcludeerd dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is in Afghanistan. Hij voegt hieraan toe dat de huidige regering van Afghanistan te vergelijken is met islamitische opstandelingen in Somalië waartoe hij verwijst naar EASO, *"COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban"* van 15 november 2021.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op het feit dat het aantal humanitaire hulporganisaties drastisch is gedaald en ze te maken hebben met grote tekorten door een gebrek aan financiering. In dit verband verwijst verzoeker naar UNHCR *"UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs"* van 17 maart 2022. Verder werpt verzoeker op dat de taliban een regel hebben uitgevaardigd waarbij vrouwen niet meer mogen werken bij hulporganisaties waardoor verschillende ngo's stoppen met hun werkzaamheden in Afghanistan. Hij verwijst naar het volgende: Nieuwsblad *"Vijfde ngo stopt activiteiten in Afghanistan na verbod voor vrouwen om te werken"* van 26 december 2022; VRT News *"Taliban in Afghanistan verbieden vrouwen nu ook toegang tot universiteit"* van 20 december 2022 en De Morgen *"Nu miljoenen Afghanen zonder inkomen en voedsel komen te zitten, dringt de vraag zich op: wat bezielt de taliban?"* van 28 december 2023. Betreffende de voedseltekorten en natuurrampen in Afghanistan verwijst verzoeker respectievelijk naar Human Rights Watch *"Time running out to address Afghanistan's hunger crisis: without a functional central bank, aid not enough"* van 17 maart 2022 en Reliefweb *"Unprecedented flash floods batter rural Afghanistan"* van 3 augustus 2022. Ten slotte betoogt verzoeker dat hij onmogelijk voor zijn inkomen zal kunnen zorgen omdat hij een bepaald verleden heeft in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zal worden. Hij verwijst in het kader daarvan naar EUAA *"Country Guidance Afghanistan 2023"* van 24 januari 2023.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar verschillende bronnen waarbij hij telkens de weblink vermeldt:

- HLN *"Minstens 27.000 ontheemden na nieuwe gevechten in Afghanistan tussen taliban en afvallige commandant"* van 7 juli 2022;
- Pajhwok Afghan News *"2 arrested with sticky bombs in Kapisa"* van 20 juli 2022;
- NRC *"Zeker 21 doden, 33 gewonden bij bomaanslag op moskee in Kabul"* van 17 augustus 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- Khamaa Press *"Suicide attack in Nangarhar kills ons, injures another"* van 16 november 2023;
- Pajhwok Afghan News *"Child, woman among 4 wounded in Nangarhar incidents"* van 12 december 2023;

- G. Verluyten en H. El Hajji *"Rudi Vranckx: 11 miljoen Afghaanse kinderen en dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"* van 9 november 2021;
- UNHCR *"Vijf dingen die je moet weten over Afghanistan"* van 15 augustus 2022;
- Nations Unies *"Afghanistan: l'ONU plaide pour le maintien de l'aide humanitaire"* van 26 januari 2023;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- VRT NEWS *"Economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties"* van 18 april 2023;
- de Volkskrant *"Allah alleen weet wat er van ons moet worden. Humanitaire catastrofe Afghanistan van eigen makelij"* van 2 juni 2023;
- VRT NEWS *"Twee jaar na machtsovername taliban zinkt Afghanistan weg in een allesverslindend moeras"* van 15 augustus 2023;
- EASO, *"COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban"* van 15 november 2021;
- UNHCR *"UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs"* van 17 maart 2022;
- Nieuwsblad *"Vijfde ngo stopt activiteiten in Afghanistan na verbod voor vrouwen om te werken"* van 26 december 2022;
- VRT News *"Taliban in Afghanistan verbieden vrouwen nu ook toegang tot universiteit"* van 20 december 2022;
- De Morgen *"Nu miljoenen Afghanen zonder inkomen en voedsel komen te zitten, dringt de vraag zich op: wat bezielt de taliban?"* van 28 december;
- Human Rights Watch *"Time running out to address Afghanistan's hunger crisis: without a functional central bank, aid not enough"* van 17 maart 2022;
- Reliefweb *"Unprecedented flash floods batter rural Afghanistan"* van 3 augustus 2022;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan 2023"* van 24 januari 2023.

3.2.2. Op 19 maart 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt (rechtsplegingsdossier, stuk 8):

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- COI Focus *"Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023.

3.2.3. Ter zitting d.d. 27 maart 2024 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) neer. Verzoeker verwijst naar:

- een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker;
- een verslag met name CEDOCA *"COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023 zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, *"Afghanistan COI Focus"* van december 2023 en UNAMA *"Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan"* van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen;
- Khaama *"Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure"* van 17 maart 2024 dat bericht over de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm;
- Ariana News *"UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year"* van 16 maart 2024 en UNAMA *"Report on Afghanistan"* van maart 2024 aangaande het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan;
- UNHCR *"UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety"* van 7 oktober 2023 dat bericht over de gedwongen terugkeer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker heeft bij zijn aankomst in België verklaard minderjarig te zijn. Op basis van een medisch onderzoek is gebleken dat hij op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming in augustus 2021 meerderjarig was. Er werd geconcludeerd dat hij 21,5 jaar was met een standaarddeviatie van twee jaar. Verzoeker laat verder ook geen licht schijnen op zijn werkelijke scholingsgraad;

ii) verzoeker heeft niet kunnen aantonen dat hij voldoende kennis heeft over de erfenisconflicten tussen zijn vader en zijn paternale oom, zoals om hoeveel grond het gaat, hoeveel grond zijn vader kreeg of sinds wanneer het conflict al gaande is. Verder is er geen concrete informatie over de betrokkenheid van een rechtbank. Verzoeker heeft ook geen inspanningen geleverd om contact op te nemen met zijn familie (of eventueel een derde) in Afghanistan om de oorsprong en ontwikkeling van het conflict te verduidelijken of om bewijsstukken te bekomen. Ook kan de bemiddeling tussen de familieleden niet worden aangetoond;

iii) er zijn twijfels over verzoekers beweringen met betrekking tot de banden van zijn paternale oom M. met de taliban. Verzoeker maakte hier aanvankelijk geen melding van, maar gaf later aan dat hij dit in Afghanistan al wist. Hoewel hij nabij zijn paternale oom woonde, kon hij geen concrete informatie bijbrengen aangaande zijn connecties met de taliban. Verzoekers bewering dat zijn familie hem geen informatie geeft om hem niet te verontrusten wordt als onlogisch beschouwd nu dit een noodzaak is in het kader van zijn asielprocedure;

iv) er kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers vader op aanwijzing van de paternale oom M. door de taliban zou zijn vermoord. Er zijn tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de omstandigheden van zijn overlijden en het tijdstip van zijn dood. Verzoekers argument dat hij zich niets goed kon herinneren omdat zijn hoofd 'niet goed zou werken', wordt op geen enkele manier gestaafd. Voorts worden er geen elementen aangereikt die de dood zouden kunnen bewijzen zoals een overlijdensattest, een foto van de begrafenis of van zijn graf of de videofragmenten die verzoeker beweerde te hebben op zijn vorige telefoon;

v) voortvloeiend uit de voorgaande gebeurtenissen missen verzoekers verklaringen met betrekking tot de arrestatie en vrijlating van zijn paternale oom M. de nodige waarachtigheid. Verzoeker heeft hierover niets gezegd op zijn eerste onderhoud op het CGVS. Bijgevolg zijn de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de vermeende telefonische bedreigingen van M. ongeloofwaardig nu verzoeker niet kon zeggen wanneer M., zijn maternale oom voor de laatste keer heeft opgebeld en bedreigd. Verzoekers desinteresse aangaande de elementen die de kern van zijn vrees inhouden is opmerkelijk. Voorts beweerde verzoeker op de DVZ dat M. hem altijd waarschuwingen zou hebben gegeven en van plan was hem te vermoorden, maar op het CGVS beweerde verzoeker dat hij niet weet of hij dit ooit zou hebben gezegd;

(vi) de documenten die verzoeker heeft voorgelegd, kunnen het voorgaande niet in positieve zin ombuigen;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(ix) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen concrete informatie aan.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023; UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023; CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 19 maart 2024 (rechtsplegingdossier, stuk 8) de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat de richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden

wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Na het overlijden van verzoekers grootvader ontstond een erfenisconflict tussen zijn vader en zijn paternale oom M., die banden heeft met de taliban, over de verdeling van gemeenschappelijke eigendommen en gronden. Ondanks pogingen tot bemiddeling door de malik en dorpsoudsten weigerde M. de gemaakte afspraken te aanvaarden. Ongeveer vier maanden voor verzoekers vertrek werd zijn vader, die na een familiebijeenkomst op weg was naar huis, vermoord door mannen op motorfietsen, vermoedelijk gestuurd door M.. Hierop vluchtten verzoeker en zijn familie naar zijn maternale oom in Qasaba. Na de arrestatie van M. en diens vrijlating door omkoping, bedreigde hij de familie opnieuw waarna verzoeker werd geadviseerd Afghanistan te verlaten.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.2.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing middels pertinente vaststellingen terecht bemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij d.d. 21 september 2021) blijkt dat verzoeker op datum van 31 augustus 2021 ouder was dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is.

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift volharden in eerder afgelegde verklaringen, wat geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Daargelaten verzoekers betoog dat hij absoluut niet de bedoeling had om de Belgische asielinstanties te misleiden, dient te worden vastgesteld dat na het leeftijdsonderzoek waaraan verzoeker werd onderworpen blijkt dat hij meerderjarig is en door het opgeven van een precieze geboortedatum bij de DVZ verklaarde minderjarig te zijn en zich aldus jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, zonder enige valabele verklaring.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift voorts dat het algemeen bekend is dat in de Afghaanse cultuur het bijhouden van de leeftijden niet op minutieuze wijze gebeurt. Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Voor zover verzoeker stelt geen idee te hebben van zijn leeftijd, had hij dit kenbaar kunnen maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Dat verzoeker zich baseerde op zijn taskara, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt wel degelijk een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

3.3.5.2.2. De Raad merkt voorts met de commissaris-generaal op dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde erfenisproblemen tussen zijn vader en zijn paternale oom M.. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“U bent er niet in geslaagd om de erfenisperikelen tussen uw vader en uw paternale oom aannemelijk te maken. Uw kennis over het grondconflict waarin uw vader verwickeld was, is zodanig beperkt en algemeen van aard dat er ernstige twijfels zijn bij de geloofwaardigheid ervan. Zo wist u niet over hoeveel grond het conflict eigenlijk gaat, noch hoeveel grond uw vader kreeg, noch sinds wanneer het conflict al gaande is: het zou al lang aanslepen, sinds 2018, 2019 of 2020, in elk geval sinds het overlijden van uw grootvader, maar exact wist u het niet (CGVS I p. 18; CGVS III p. 7-8, 19). U kon zich ook niet herinneren of er een rechtbank in dit conflict werd ingeschakeld (CGVS III p. 8). Uw uitleg dat u toen nog zeer jong was en de gesprekken van uw vader niet mocht bijwonen en dat uw moeder en uw maternale oom niet veel met u daarover praatten (CGVS I p. 19; CGVS III p. 7), vergoelijkt geenszins uw gebrekkige kennis over dit conflict. U had immers na uw vertrek ruimschoots de tijd en mogelijkheid om zich hierover te informeren, wat redelijkerwijze verwacht kan worden aangezien dit conflict de kern van uw asielrelaas vormt en de aanleiding was voor uw vlucht uit Afghanistan. Dat u ook tussen uw meerdere persoonlijke onderhouden op het CGVS de kans niet greep en geen moeite deed om contact met uw familieleden in Afghanistan op te nemen om meer vragen over de oorsprong en de ontwikkeling van dit conflict te stellen ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Aangaande de door u beweerde bemiddeling door de malik en de dorpsoudsten in het conflict kon u geen enkel (begin van) bewijs aanreiken. Deze documenten zouden in uw ouderlijk huis liggen en daar kan uw familie niet heen, omdat M. (...) en de taliban anders te weten zullen komen dat uw familie bij uw oom H. (...) verblijft (CGVS III p. 8-9). Deze rechtvaardiging gaat evenwel niet op: M. (...) zou H. (...) wel telefonisch hebben kunnen contacteren, getuige daarvan de dreigtelefoons, waardoor het toch ook niet heel

moelijk moet zijn voor hem om via connecties sowieso H.s (...) woonplaats, en dus de verblijfplaats van uw familie, te achterhalen. Bovendien kan uw familie evengoed een buitenstaander sturen om noodzakelijke spullen te halen. Bovendien ziet het CGVS niet in dat u wel een kopie van een oude eigendomsakte en van een oud UNHCR formulier kan neerleggen, maar dan niet een recenter bewijsstuk. Er kan verwacht worden dat uw familie, indien ze die overige stukken wel bij heeft, ook andere stukken bij heeft of kan verkrijgen.”

Verzoeker verwijst naar zijn afgelegde verklaringen en betoogt in het verzoekschrift dat het duidelijk is dat de erfgenamen niet tevreden waren met de verdeling van de erfenis, wat tot de dood van zijn vader zou hebben geleid en aldus zijn vlucht naar het buitenland. Hij meent voorts dat men op basis van de bemiddeling tussen de familieleden niet tot een oplossing is kunnen komen.

Dienaangaande komt verzoeker echter niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn relaas, wat op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer om de uitgebreide en pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Wat betreft details stelt verzoeker dat hij zich deze niet kon herinneren omdat hij op dat moment nog relatief jong was. Daargelaten het feit dat verzoeker in dit verband blijft volharden in eerder afgelegde verklaringen, stelt de Raad vast dat het niet onredelijk is een ruimere en meer precieze kennis te verwachten dan de beperkte kennis die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid. Het betreft hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te kunnen krijgen. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker, op basis van de vastgestelde geboortedatum door de Dienst Voogdij (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij d.d. 22 september 2021), 21,5 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar bij het verlaten van zijn land van herkomst, wat bezwaarlijk als “jong” kan worden gezien en zijn gebrekkige kennis bijgevolg niet kan verklaren of verschonen. Verzoeker had immers reeds de jaren des onderscheid bereikt.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerder onterecht stelt dat zijn familie nog meer bewijsstukken had moeten kunnen bekomen. Volgens verzoeker houdt de verwerende partij geen rekening met de omstandigheden waarin zijn familie zich bevindt en is het weinig redelijk te stellen dat zij een buitenstaander kunnen vragen om documenten op te sturen.

Middels dit betoog brengt verzoeker echter geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Dat verzoeker geen ernstige poging heeft ondernomen om bepaalde informatie of stukken te achterhalen via een mogelijke derde persoon, geeft een houding weer van desinteresse voor de asielprocedure wat moeilijk verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien liet verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS optekenen dat zijn maternale oom hem soms belt en hij dus nog contact heeft met zijn familie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17 november 2022 (hierna CGVS I), p. 11 en 16); notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15 februari 2023 (hierna: CGVS III), p. 5) en op die manier via een derde persoon bewijsstukken zou kunnen bekomen.

3.3.5.2.3. Verder kan er ook geen geloof gehecht worden aan de beweringen over de banden van verzoekers paternale oom M. met de taliban. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd als volgt:

“Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over de banden van uw paternale oom M. (...) met de taliban. Zo repte u hierover aanvankelijk bij uw aankomst in België met geen woord (MENA fiche d.d. 13/08/2021, p. 4) en dit ofschoon u later aangaf dit reeds in Afghanistan geweten te hebben (CGVS I p. 20, III p. 9). Vijf maanden later, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ, kwam u voor het eerst hiermee op de proppen (vragenlijst CGVS, d.d. 19/01/2022, vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS spreidde u een opmerkelijk beperkte en vage kennis tentoon over de activiteiten en werkzaamheden van uw paternale oom bij de taliban en beweerde u niet veel hierover te weten omdat u nog zeer jong was. U zou slechts van uw moeder en vader hebben vernomen dat uw oom linken met de taliban en een bepaalde overheidsmedewerker Haji Zahir zou hebben en dat hij op een dag voor grote problemen zou zorgen (CGVS I p. 20). Tijdens uw derde onderhoud op het CGVS kon u nog steeds geen concrete informatie geven over de connecties van uw oom met de taliban. U wist niet hoelang dit al het geval zou zijn en wist zelfs niet of uw oom überhaupt een sympathisant of voorstander van ideeën van de taliban is (CGVS III p. 9-10). Nochtans beweerde u tot 2020 samen met uw ouders nabij uw paternale oom te hebben gewoond vooraleer er erfenisperikelen begonnen en hij zijn eigen huis verderop in hetzelfde dorp bouwde (CGVS III p. 10, 12). Dat uw maternale oom niet veel met u hierover praat en dat uw eigen moeder ziek is en u haar daarom niets vraagt (CGVS III p. 9), volstaat geenszins als rechtvaardiging voor uw compleet gebrek aan kennis over en desinteresse in de activiteiten van uw paternale oom gelet op de actuele openlijke activiteiten van de taliban in Afghanistan en de nabije aanwezigheid van uw oom in uw eigen dorp, waardoor redelijkerwijze aangenomen kan worden dat, zelfs indien uw familie er niet meer woont, informatie over uw paternale oom en zijn activiteiten bij de taliban gewoon zichtbaar is of verkrijgbaar is via andere dorpsbewoners. Bovendien is het absoluut onlogisch waarom uw moeder of uw maternale oom de nodige informatie voor u zouden

verzwijgen wetende dat u in een asielprocedure zit en zoveel mogelijk informatie over uw vluchtmotieven en uw vervolger(s) moet aanreiken, in casu over uw paternale oom en zijn dubieuze connecties.”

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij tijdens zijn MENA-interview (fiche NBMV) wel vermeld heeft dat zijn paternale oom bij de taliban zat. Volgens verzoeker zou hij dit hebben herhaald tijdens het onderhoud bij de DVZ en het CGVS. Hij meent dat er tijdens het eerste onderhoud waarschijnlijk een fout is gebeurd bij de vertaling en hij dit niet heeft gezien.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verschonen door te stellen dat er een fout in de vertaling is gebeurd. De Raad merkt op dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de ‘fiche NBMV’ niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Op basis van hetgeen voorafgaat, mocht de commissaris-generaal wel degelijk verwijzen naar de in de ‘fiche NBMV’ geakteerde verklaringen en kon hij wel degelijk flagrante tegenstrijdigheden vaststellen tussen deze verklaringen en die tijdens de persoonlijk onderhoud op het CGVS voor wat betreft kernaspecten van verzoekers voorgehouden asielrelaas, met name de banden van zijn oom M. met de taliban. Door louter te ontkennen wat is neergeschreven in de fiche NBMV, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing, die steunen op de stukken van het administratief dossier.

Aangaande de activiteiten van de oom bij de taliban, stelt verzoeker dat er maar weinig informatie voorhanden is omdat zowel hijzelf als zijn vader geen banden hadden met de taliban. Verzoekers betoog kan niet overtuigen nu hij omwille van de problematiek met zijn oom, die een centrale rol vervult in zijn vluchtrelaas, het land heeft moeten ontvluchten en zich logischerwijze kon informeren toen hij Afghanistan had verlaten en de taliban aldus geen direct gevaar meer vormden voor zijn veiligheid. Verzoekers poging om zijn gebrekkige kennis over deze activiteiten te verschonen, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen of te ontkrachten, kan de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin ombuigen. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn moeder evenmin praat over de activiteiten van zijn oom omdat hij de moordenaar is van haar echtgenoot. Verzoekers betoog in dit verband is niet afdoende. Er kan niet worden ingezien waarom zijn moeder hierover geen informatie zou geven om zo de veiligheid van haar zoon mogelijk te kunnen garanderen en hij niet hetzelfde lot zou moeten ondergaan als zijn vader. Verzoekers betoog mist aldus de nodige overtuigingskracht.

3.3.5.2.4. Verder kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers vader door de taliban werd vermoord op aanwijzing van zijn broer M.. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsideerd als volgt: *“Gezien dit alles kan evenmin aangenomen worden dat uw vader door de taliban werd vermoord op aanwijzing van zijn broer. Dat de verklaringen over de dood van uw vader elke waarachtigheid missen wordt bijkomend kracht bijgezet door de volgende bevindingen. Bij uw aankomst in België en het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat vanwege de erfenisruzie uw vader voor uw vertrek ontvoerd werd en drie dagen later dood terug werd gevonden. Uw vader overleed een maand voor uw vertrek (MENA fiche d.d. 13/08/2021, p. 2, 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkende u dit zo te hebben gezegd en poneerde u een heel andere versie, meer bepaald dat uw vader op een woensdag naar zijn zus ging, bij haar overnachtte en de daaropvolgende dag op zijn weg terug naar huis door twee talibs op motorfietsen werd neergeschoten. Hij werd nog op dezelfde dag begraven. U verliet Afghanistan 3,5 à 4 à 4,5 maanden na het overlijden van uw vader (CGVS I p. 5, 7, 17; CGVS III p. 5, 12-14, 20). Een louter ontkennen van een versie biedt geen enkele verschoning voor een dergelijk verschil in uw opeenvolgende verklaringen. Bovendien kon u zich de datum van zijn moord niet herinneren, noch kon u zeker zeggen wie het lichaam van uw vader die dag heeft gevonden, noch waar uzelf na school tijdens zijn begrafenis was (CGVS III p. 13-14). Uw opmerking dat u zich die namiddag niet goed kunt herinneren omdat uw hoofd niet goed werkt, kan, gelet op de ernst van een incident zoals de dood van uw eigen vader, niet als een valabele uitleg beschouwd worden (CGVS III p. 14). Bovendien staft u op geen enkele (medische) manier dat ‘uw hoofd niet goed zou werken’. Ook sprak u zich tegen betreffende de omstandigheden van zijn overlijden. Zo stelde u eerst niet te weten of uw vader meteen ter plaatse overleed of niet omdat u toen op school was (CGVS III p. 13). Even later verklaarde u opeens dat uw vader in de ambulance onderweg naar het ziekenhuis overleed (CGVS III p. 18). Tevens legt u ook geen enkel (begin van) bewijs van zijn dood neer, al is het maar een overlijdensattest, een foto van zijn begrafenis of zijn graf. Nochtans vermeldde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud twee videofragmenten met betrekking tot zijn overlijden en begrafenis (CGVS I p. 16, 21). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u deze videofragmenten aan uw advocaat te hebben getoond, waarna uw gsm kapot ging en u de videofragmenten voorgoed kwijt raakte. Uw advocaat zou geen kopieën van de videofragmenten hebben gemaakt. U liet evenwel na om bij uw oom nogmaals de fragmenten op te vragen (CGVS III p. 14-15). Dat u dit niet spontaan deed, is veelzeggend.”*

Verzoeker betoogt dat hij het gevoel had dat hij een antwoord moest geven, zelfs wanneer hij er niet zeker van was. Het feit dat hij niet weet of zijn vader ter plaatse overleed en nadien verklaarde dat zijn vader

onderweg naar het ziekenhuis overleed, is volgens verzoeker een voorbeeld daarvan. Volgens verzoeker wou hij de aanslepende asielprocedure afronden, wat begrijpelijk is na drie verschillende verhoren bij het CGVS.

Verzoeker tracht de aangehaalde tegenstrijdigheden te minimaliseren. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Van bij aanvang van zijn asielprocedure werd verzoeker immers op het hart gedrukt dat hij steeds de waarheid dient te vertellen. Dat verzoeker drie maal werd gehoord, heeft te maken met een brandalarm bij het CGVS (CGVS I, p. 21-22), waardoor het eerste persoonlijk onderhoud voortijdig werd afgesloten en met het feit dat de tolk bij het tweede persoonlijk onderhoud verzoekers dialect niet begreep (CGVS II, p. 2 -3), waardoor dit eveneens voortijdig werd afgesloten en verzoeker een derde keer werd opgeroepen met een andere tolk. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat om deze redenen zijn procedure zou “aanslepen” en dat hij dit wenste af te ronden.

3.3.5.2.5. Voorts merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen aangaande de arrestatie van M. en diens vrijlating na vier maanden, de nodige waarachtigheid missen. De commissaris-generaal considereert immers op goede gronden het volgende:

“Voortvloeiend uit het voorafgaande missen ook uw verklaringen over de arrestatie van uw paternale oom en diens vrijlating na een maand of vier de nodige waarachtigheid. Dit noopt des te meer daar u hierover met geen woord repte vóór uw eerste onderhoud bij het CGVS. Bijgevolg zijn ook de telefonische bedreigingen van M. (...) na diens vrijlating uit de gevangenis niet geloofwaardig. Dit blijkt des te meer daar u niet kon zeggen wanneer uw paternale oom uw maternale oom de laatste keer opbelde, i.e. na die keer kort na de machtsovername, en bedreigde. Uw maternale oom vertelt u immers niet alles (CGVS III p. 6-7). Deze uitleg is niet afdoende: u staat immers nog steeds in contact met uw familie en had u dus zelf kunnen informeren, wat u evenwel naliet te doen (CGVS I p. 11-12, III p. 6-7). Een dergelijk gebrek aan interesse in verband met elementen die de kern van uw vrees raken is opmerkelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over zulke elementen. Dat u nagelaten heeft zoiets te doen, ofschoon u al geruime tijd in de mogelijkheid verkeert dit te doen, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Tot slot vermeldde u bij de DVZ dat uw paternale oom u altijd waarschuwingen gaf en zei dat zijn plan was om u te vermoorden (vragenlijst CGVS vraag 3.5). Op het CGVS beweerde u dan weer niet te weten of hij ooit gezegd heeft dat hij van plan was u te vermoorden (CGVS III p. 18). Bij confrontatie repliceerde u louter niet meer te weten wat u voorheen had gezegd (CGVS III p. 20).”

Verzoeker betoogt dat het begrijpelijk is dat hij niet weet wanneer zijn maternale oom voor de laatste keer gebeld werd omdat het een gesprek was waar hij geen deel van heeft uitgemaakt. Verzoeker meent voorts dat de verwerende partij er ten onrechte vanuit gaat dat zijn familie hem alles zou moeten vertellen omdat hij nu in België is. Ook voegt hij hieraan toe dat zij hem niet willen verontrusten.

Met dit betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat elk element dat voor meer informatie zou kunnen zorgen in het belang is van zijn asielprocedure. De Raad merkt voorts op dat van een verzoeker verwacht kan worden dat hij er alles aan doet om de nodige informatie te vragen aan zijn familie om zijn verzoek om internationale bescherming te onderbouwen en te stoffen. Het is niet geloofwaardig dat zijn familie hem wel naar België stuurde om internationale bescherming aan te vragen omwille van de problemen met de taliban, maar geen bijkomende informatie zou willen geven over de omstandigheden van de aanval op zijn vader. Er kan van zijn familie verwacht worden dat zij deze informatie met hem delen aangezien deze van belang kan zijn voor het verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gebrek aan interesse doet afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien is het niet aannemelijk dat zijn familie hem niet zou willen verontrusten, maar zijn maternale oom hem “soms belt als er iets gebeurd in mijn familie, als mijn moeder ziek is of zo” (CGVS III, p. 5).

3.3.5.2.6. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.3.5.3. In zijn aanvullende nota neergelegd ter zitting, uit verzoeker een vrees als terugkeerder uit het westen naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat het CGVS ten onrechte voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn voor terugkeerders en dat hierover informatie ontbreekt. Er is ook sprake van een vrees omwille van verwestering, minstens van gepercipieerde verwestering.

3.3.5.3.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden

door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van

Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

3.3.5.3.2. Verzoeker merkt in zijn aanvullende nota d.d. 27 maart 2024 op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden gezien als verwesterd.

De Raad benadrukt vooreerst dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker – op basis van de beslissing van de Dienst Voogdij d.d. 21 september 2021 – op 31 augustus 2021 minstens 19,5 jaar was en aldus momenteel ongeveer tweeëntwintig jaar oud is en in België is toegekomen op minstens 19 jarige leeftijd na een reis van ongeveer zes maanden (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 32) om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 13 augustus 2021. Verzoeker verblijft bijgevolg ongeveer tweeënhalf jaar in België en heeft tot zijn 19,5 jaar in Afghanistan gewoond. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, CGVS I, p. 11 en CGVS III, p. 5-6). Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan twee jaar in België verblijft en enige tijd niet in Afghanistan heeft gewoond, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Dit betoog mist de nodige concretisering, uitwerking en staving om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Hij toont hiermee dan ook evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de huidige Afghaanse waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota d.d. 27 maart 2024 opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn aanvullende nota d.d. 27 maart 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die ongeveer tweeënhalf jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een uitgebreid netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.3.5.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft overgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op *situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en passage uit "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geviséerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Voor zover verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met defactoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het loutere feit dat het gezien de situatie in Afghanistan onmogelijk is om voor zijn inkomen te zorgen en hij door zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zal worden en moeilijk aan werk zal geraken, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeker toont niet aan dat hij “*door welbewuste handelingen van minstens één actor, de taliban*” bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift wederom tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota d.d. 27 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama “*Swedisch Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*” van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*” van 16 maart 2024 en UNAMA “*Report on Afghanistan*” van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op

een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 19 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET